iş-ekmek hürriyet mücadelemizde
15günlük gazete
Yıl.1 Sayı.2
fiyatı:100 krş

İŞ-EKMEK-HÜRRİYET MÜCADELEMİZDE

Gerçek

işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

kavganın temelinde iktidar meselesi var

Geçtiğimiz günlerde, Türkiye'nin dört bir yanında, emekçi halka, işçilere, gençlere, öğretmenlere saldırılar sürüp gitti. Gerede'de CHP mitingini izleyen halka taşla, sopayla, silahla saldırdılar. İstanbul'da öğrenci yurtlarına saldırıldı. Gün geçmiyor ki, eli bıçaklı, silâhlı saldırgan çeteler yeni bir cinayet işlemesinler, yeni bir saldırı tertip etmesinler. Üstelik, bu türden olaylar, artık Üniversitelerin, okulların duvarlarının çok dışında oluyor. Doğrudan doğruya emekçi halka yöneliyor. Ve bu katil çetelerini, MHP'si, MSP'si, AP'si, CGP'siyle bütün Amerikancı sömürücüler cephesi, besliyor, koruyor, destekliyor.

Bu katil çetelerinin başlıca koruyucularından, «başbuğ»ları Türkeş, Diyarbakır'a gittiğinde, saldırganlardan usanmış olan halk, ırkçı-faşist «Başbuğ»u protesto etti. Irkçı Şoven komandolar Diyarbakır halkına karşı «Türkler geliyor» «Kürtlere ölüm» diye bağırdılar. Olaylar büyüdü. Bir genç, bir er öldü CHP'liler, «Bu Türkeş'in tertibidir» derken, MHP'liler CHP'yi suçladılar. Oysa, bir yan da Diyarbakır halkının ırkçılığa, şovenliğe, faşizme, eli kanlı «komando» çetelerine tepkisi vardı. Öte yanda da bundan yararlanıp ortalığı büsbütün bulandırmak isteyen, sağcı MC ve arkasındaki gizli servisler, gizli planlar vardı.

Son günlerdeki bütün bu olaylar öyle gösterildiği gibi, CHP ve MC arasındaki bir kavga değil. Gerçek mücadele gün geçtikçe uyanan, bilinçlenen ve meselenin iktidar meselesi olduğunu anlamaya başlayan emekçi kitlelerle sömürücüler arasında. Onbinlerin, yüzbinlerin meydanları doldurup hak ve hürriyet istemeleri, bu sömürü düzenine karşı hoşnutsuzluklarını ve tepkilerini haykırmaları bunları ürkütüyor, telaşlandırıyor. Hatta, işin, erken seçim zorlamasını aşıp ciddiye gittiğini gördükçe CHP yöneticileri bile korkuyorlar halkın uyanışından. Diyarbakır olaylarını üstlerinden atmak için ne yapacaklarını şaşırdılar.

Bu mücadelenin, bu olayların temelinde -istendiği kadar gözlerden saklanıp, partiler arası mücadele gibi gösterilsin- aslında işçi sınıfı ve emekçi halkla, parababalarının, patronların, tefecinin, ağanın arasındaki mücadele yatıyor. Saldırganlar, bunların satın aldığı. Çıkarları bu sömürücülerin çıkarlarıyla birleşen, veya bunların şimdilik oldatabildiği kişilerden başkası değil.

Bu kavganın düğüm noktası ise «İKTİDAR» meselesi. İktidar çarkını çevirebilme meselesi. O çarkın başındaki sömürücüler, çarkı işçi sınıfı öncülüğündeki emekçi halkın ele geçirip, yepyeni baştan inşa etmesi ve buna göre işletmesini önlemek için ne yapacaklarını şaşırıyorlar. İşçi sınıfı ve emekçi halkın demokratik iktidarının ve sosyalizmin kurulmasını geciktirmek için, saldırı, baskı şiddet yolunu da, CHP'nin «sosyal barış» diye uyuşturma yolunu da denemeye çalışıyorlar, çalışacaklar. Ama boşuna! İşçi sınıfı ve emekçi halk gün geçtikçe bilinçleniyor. Gelecek günlerde, umudun öyle kişiler de falan olmadığını, kurtuluşun sadece kendi eseri olacağını ve esas mücadelenin örgütlü **iktidar** mücadelesi olduğunu daha da iyi görüp anlayacak. O zaman kim durabilir önünde?

YİNE EKMEĞİMİZLE OYNUYORLAR

Son günlerde sessiz sedasız bir ekmek ayarlaması daha yapıldı İstanbul'da. Ekmeğin gramı yeniden düşürüldü. Zaten sonunda halka ekmek yerine [illegible] lar yutturulacak.

Ekmeğin fiyatının arttırılması [illegible] tepki yarattığından, sinsice fiyat arttırılmıyor da, ekmekler küçültülüyor. Ama [illegible] aç mideleri kandırmak kolay değil.

Fırıncıların ekmeğe zam istemelerinin sebebi, fırın işçilerinin ücretlerinin artmasıymış. Şimdi oturup bir küçük hesap yapalım. [illegible] bir ekmek 2.5 lira. Ekmeği ekmeğe katık edenler için bir ucuzluk bile değil. Beş kişi [illegible] oturur sofraya, günde 10 ekmekle ancak doyar. Hadi diyelim ki beş [illegible] yetinsinler, günde 5 ekmek girsin eve. Eder 12.5 lira. Günde eline geçen para 58 lira geçen işçi en az 4.5 yıllık işçidir. Asgari ücretten ele geçen 32 lira civarı para. Peki hani bunun katığı, hani yağı peyniri, hani eti, şekeri? Hani ev kirası, yol parası, giyimi kuşamı, ve insanın yaşamak için gerekli diğer ihtiyaçlar?

Maaşlarını 2.2 dakikada [illegible] birlikte ile çıkaran mebus beyler ve sözcüsü oldukları parababaları, patronlar, sömürücüler, «Ekmek pahalıysa [illegible] pasta yesinler. Hem ekmek zararlıdır, şişmanlatır, rejim yapsınlar» diye düşünüyorlar her halde.

SIKIYÖNETİME NİHAYET!

Bilim bize 'bütün yazılı tarihin sınıf mücadeleleri tarihi olduğunu' öğretir. Yani tarihdeki bütün gelişmelerin, bütün mücadelelerin temelinde sınıf mücadelesi vardır.

Türkiye Cumhuriyeti 51. yılını yaşamaktadır ve halkımız 51 yılın 27 yılını sıkıyönetim altında geçirmiştir. Son sıkıyönetim ise 'savaş hali' gerekçesiyle ilan edilmiştir. Ve belli fasılalarla bilinmeyen bir tarihe doğru uzatılmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti, tarihinde işçi sınıfımız ve emekçi halkımız «memleketimizi sürüklenmiş olduğu anarşi ortamından kurtarmak», «Cumhuriyetimizin bekası», «savaş hali» vb. gibi gerekçelerle uyutulmak istenmiştir. Sıkıyönetimler ilan edilerek işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın ekonomik ve demokratik mücadelesi, teşkilatlanması, egemen sınıfların en bariz baskı aracı ile durdurulmak, engellenmek istenmiştir.

Parababalarının ilan ettikleri son sıkıyönetim'e gösterdikleri 'savaş hali' gerekçesinin geçersizliği gün gibi ortadadır. Sıkıyönetimin ve bütün sıkıyönetimlerin asıl hedefi işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın mücadelesini boğmaktır. Bütün dünya emekçileri Kıbrıs'ta olup bitenlerin uluslararası parababalarının dünya politik arenasında bir manevrasıdır. Amacı Kıbrıs'da kardeş halkları birbirine kırdırmaktır.

Dikkat edilirse sıkıyönetim uygulamasına sınıf mücadelesinin yükselmiş olduğu bölgelerde geçilmiş ve sıkıyönetim Ankara-İstanbul-Adana ve İçel illerinden kalkmak bilmez bir hal almıştır. Çünkü bu iller, ülkemizin en yoğun işçi, emekçi ve gençlik hareketlerine sahne olan illerdir.

Bu illerdeki işçi sınıfımız, sıkıyönetimi tâa iliğinde duymakta, mücadelesini nasıl engellediğini çok iyi bilmektedir.

Geçenlerde, sıkıyönetim Ecevit'in Kırıkkale'de yapacağı konuşmayı da yasakladı. Bunun üzerine Ecevit, ve «demokrasinin tehlikede olduğunu» şimdi farkeden bazı «demokrasi aşıkları» sıkıyönetime karşı feryadı bastılar. Halbuki aylardan beri işçiler, ilericiler, devrimciler, sosyalistler üzerindeki sıkıyönetim baskıları karşısında susuyorlardı.

Kıbrıs olayları bahane edilerek ilan edilen sıkıyönetimin Ülker fabrikası işçilerinin direnişini panzerlerle kırması üzerine TSİP Genel Başkanı, Ecevit'e bir telgraf çekmişti. Ecevit bu telgrafa verdiği cevapta, «telinizde değinilen, sıkıyönetimin uzatılması konusunun, iç sorunlarla ve işçi haklarıyla hiçbir ilgisi yoktur» demişti. Ama olaylar, sıkıyönetimlerin gerçek yüzünü gösterdi ve Ecevit'i değil TSİP'i doğruladı. Şimdi CHP de sıkıyönetimden bazan, (kendine değince) şikayet ediyor.

Ama «demokrasiyi» savunmak öyle kolay değildir ve sadece kendini savunmakla olmaz.

Sabotaj sanıkları, eski yöneticileri dava edecek

...ı Sözer, 17 sanık için idam istedi

Sabotaj davasına dün başlandı

asıl hedefleri işçi sınıfı ve emekçi halktır

Eli tabancalı, bıçaklı saldırgan çeteler, okullarda, sokaklarda, meydanlarda, fabrikalarda it gibi uluyarak kol geziyorlar. Adlarına «komando» deniyor. Gün geçmiyor ki, bu katil çeteleri, bir işçiyi, bir öğretmeni, bir öğrenciyi öldürmesinler, yaralamasınlar. Gün geçmiyor ki, yeni bir olay, bir çatışma çıkartmasınlar! Her olaydan her cinayetten sonra, saldırıya uğrayanların yakalanıp, saldırganların ellerini kollarını sallayarak dolaşmaları çabası...

Gün geçmiyor, ki patronların, tefecilerin aracıların, ağaların beylerin satın aldıkları, kışkırttıkları kişiler, emekçi halka saldırmasın; İş, ekmek, hürriyet mücadelemizi engellemeye çalışmasın; halkın inançlarını, duygularını istismar etmeye, dinle, imanla afyonlamaya, bir sürü yalanla tahrik etmeye kalkışmasın. Gün geçmiyor ki, emekçilerin artık önüne geçilemeyecek uyanışını geciktirmek için türlü olay, türlü saldırı, türlü yalan dolan tezgâhlanmasın!

Gün geçmiyor ki atı, iti, koyunu, maymuncuk anahtarı, hileli terazisiyle her boydan sömürücünün, soyguncunun, vurguncunun AP'si, MSP'si, CGP'si MHP'si DP'si, kimi açık kimi gizli, işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın çıkarlarının, uyanışının, mücadelesinin karşısına dikilmesin.

«Milliyetçi Cephe» diye ortaya çıkanlar ve arkalarındaki yerli yabancı sömürücüler, CHP'ye bile tahammül edemiyorlar. Geçtiğimiz günlerde CHP toplantılarına silâhlı sopalı saldırılar düzenlediler. Yine çatışmalar çıktı, yine yaralananlar, ölenler oldu. CHP'yi hedef almış görünüyorlar son günlerde. Ama aslında, CHP'nin ardında da bir kısım parababalarının bulunduğunu pekalâ biliyorlar. Parababalarının daha «kurnaz» bir bölüğünün, halkın uyanışının artık öyle kolay kolay engellenemeyeceğini görerek, sömürü düzenlerinin kökünden yıkılmasını geciktirmek için, emekçi kitlelerin mücadelesini yumuşatmak, önlemek için CHP'yi iktidara getirmek istediğini biliyorlar. Bütün bunları biliyorlar da, neden CHP'yi hedef alır görünüyorlar? Nedir korktukları? Son günlerdeki azgınlıklarının sebebi ne? Nedir bu kavga bu çatışma?

Türkiye'de başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi kitleler hızla bilinçleniyor. İş, ekmek, hürriyet mücadelesi gelişiyor. Artık ne «alın yazısı», ne «beş parmak bir olmaz» yalanları ne din afyonu, hatta ne zulüm, ne halk düşmanları bu uyanıştan, bu bilinçlenmeden ecelleri gibi korkuyorlar. Aslında CHP'den değil onların korkuları. Onlar, bugün için CHP mitinglerini dolduran halkın, yarın kazanacağı güçten, bilinçten korkuyorlar. Bu uyanışın, bugün CHP'ye yönelir görünse bile, yarın onu fersah fersah aşacağını, gerçek hedefini bulacağını ve sömürüye karşı tek bir yumruk gibi çıkacağını biliyorlar.

İşte yabancı parababalarının ortağı ve uşağı yerli parababalarının, patronların, sömürüden pay almaya çabalayan kan emici tefecinin, bezirgânın, ağanın telaşı bundan, korkusu bundan. Eli silâhlı, bıçaklı, sopalı çeteler beslemesi bundan. Satın alınmış adamlarını direnen, bilinçlenen halkın karşısına çıkarması bundan. Baskı ve tahakkümlerin arttırmaları, saldırganlıkları, korkularını gösteriyor.

Ama tarih ve işçi sınıfının şaşmaz bilimi, bize şu gerçeği söylüyor: Korkunun sömürü düzeninin eceline faydası yoktur.

Bir şaşmaz gerçek daha var aklımızdan çıkmaması gereken. Onların korkmaları yeterli değildir. Korktukça azgınlaşırlar. Mesele boş korku salmak değil. Meselâ sonuna kadar örgütlü olarak, kendi örgütlerimizde, kendi sendikalarımızda ve asıl KENDİ SİYASİ PARTİMİZDE, örgütlenerek kendi partimizin bayrağı altında, iktidar için örgütlü mücadele etmektir. Kurusıkı değil! Boş heyecan değil! Bir hedefe yönelmeyen veya yanlış çizgilerin, yanlış umutların, kişilerin peşine takılan uyanış değil! Kendi partimizle, örgütlü, hedefli, bilinçli, disiplinli mücadele. Yani, işçi sınıfı öncülüğünde, halkın demokratik iktidarını, kendi iktidarımızı kurma mücadelesi...

YULARI ABD'NİN ELİNDE OLANLARIN DAYILIĞI SÖKMEDİ

Geçende Süleyman Demirel, ABD'nin silâh ambargosu konusunda, âdeta ABD'ye posta koymaya kalktı. Silâh ambargosu kaldırılmazsa Türkiye'deki ABD üslerinin kaldırılacağı tehdidini savurdu. «Türkiye'ye muhtaç olmayana Türkiye de muhtaç değildir,» diye de bir cümle sarfetti. Yani Türkiye halkının sırtından, kendi adına ve başı olduğu MC hükümeti adına kabadayılık tasladı. Ardından, iktidar basını yine aynı mealde koparmadık yaygara bırakmadı.

Gerçi doğrudur halkımızın ABD'nin silâh yardımına muhtaç olmadığı. Buna muhtaç olanlar, yıllardır halkın ensesinde boza pişiren parababaları, MC hükümetleri, Demirel'lerdir. «Türkiye'nin savunması» adı altında Türkiye'yi ABD'nin siyasi ve askeri çıkarlarına âlet edenler onlardır. «Amerika'nın savunması Türkiye'nin savunması demektir» diyerek NATO saldırı plânlarında Türkiye'yi ve Türkiye'nin milyonlarca emekçi halkını topun ağzına koymaktan pervâ duymayanlar onlardır. Bunun karşılığında, bugün her ne sebeptense kendilerinden esirgenir gibi **görünen** Amerikan «yardım»ına **muhtaç** olanlar yine onlardır!

Şimdi kalkmışlar, «Muhtaç değiliz» diyorlar. Diyorlar ya bakmayın siz öyle demelerine. Madem muhtaç değiller, o halde neden «ABD bize yardımı kesmekle ne yaptığını bilmiyor, bindiği dalı kesiyor, bütün NATO savunması mahvolacak!» diye feryadı koparıyorlar? Muhtaç değiller de ne diye şimdiye kadar «Muhtacız, onsuz olmaz!» diye, Amerikan yardımı uğruna Demirel'in kendi sözüyle her türlü «fedakârlığı» ve «sadakati» göze aldılar? Amerikan yardımına karşı çıkan gerçek vatanseverleri o sadakat uğruna vatan hainliğiyle suçladılar?

NATO savunması neyin savunması ,kimin savunulması herkes biliyor artık. NATO savunması adına bunca yıl bunca «fedakârlığı» göze alanlar, yani kendi halklarına etmedikleri zulüm kalmayanlar mı bundan sonra o NATO savunmasını «çökertmeyi» göze alacaklar?

Nitekim bütün bu postaların altında ne yattığı çabuk ortaya çıktı. MC hükümeti, bir süre ABD'ye, «Aramızı bozma ,sonra senin için fena olur!» diye gözdağı verip akıl öğrettikten sonra, tuttu «Madem sen benimle arayı bozdun, ben de seninle arayı bozuyorum, gel bu işi seninle birlikte görüşelim, sana bir ay mühlet!» dedi. Yani üzerine giydiği aslan postunun yelelerini kabarta kabarta kuzu gibi meledi!

Başka çaresi de yoktu. Çünku temsil ettiği parababalarının çıkarları ABD'ye muhtaçtı. O bir aylık mühletin anlamı bu bakımdan açıktı: Türkiye'deki ABD üslerinden hangilerine artık ABD'nin ihtiyacı kalmamışsa MC hükümeti onları kaldıracak, ondan sonra ABD'yle aramızdaki ikili anlaşmaları yeni bir düzene sokacaktı. Yani ikili anlaşmalarla kurulan ilişkiyi yine sürdürecekti. Bu da, bu ilişkinin yine ABD'nin ileri sürdüğü şartlarda sürdürülmesi demekti. Çünkü ABD emperyalizmi, kestiği dalda kimin niçin ve nasıl oturduğunu, yıllar yılı kendi halkarının çıkarlarını hiçe sayma bahasına kendisine «fedakâr dost» olanların, bundan sonra da o dostluğu hiç birşeye feda edemiyeceklerini çok iyi biliyordu.

Onlar, olsa olsa, ABD'nin kestiği bir daldan atlayıp uzattığı bir başka dala konabilirlerdi!

Nitekim ABD Dış Bakanı Kissinger iyi tanıdığı «dost»larının palavralarını ağızlarına tıkamakta gecikmedi. Son verdiği demecte açıkça «Hiç bir müttefikimiz ittifak bağlarını koparma tehdidi ile bize baskıda bulunamaz», dedi. Yani, «isteyen bizden ayrılır, ne hali varsa görür» diyerek kendisinin, Demirel'in savurduğu tehditleri ne kadar hafife alan bir «dost» olduğunu gösterdi. Şimdi Demirel ve bütün Demireller, çıkarları ABD'li parababalarına bağlı olanlar, aşağı tükürseler sakal, yukarı tükürseler bıyık: kara kara düşünüyorlar. «ABD Türkiye'yi cezalandırırsa bizim gibi dost bulamaz» diye ağlaşıp duruyorlar...

demirel önce kabadayılık yapmaya kalktı. «Efendi» azarlayınca kötü kötü düşünmeye başladı.

sıkıyönetim mahkemelerinin ipliği pazara çıktı

Sabotaj davası diye bir dava açılmıştı. 12 Mart sonrası sıkıyönetimin en azgın dönemlerinde. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı daha mahkeme başlamadan öyle korkunç, öyle dehşet verici bildiriler yayınladı ki ortalığı bir korku dalgası kaplayıverdi.

İnsanlar her an bir geminin batırılacağından, köprünün havaya uçurulacağından, yeni sabotajlardan kuşkulanmaya başladılar. Otobüste vapurda dolmuşta, insanlar «cık, cık, şu işe bak, güzelim binayı yakmışlar, koca gemiyi batırmışlar» deyip duruyorlardı.

Halbuki, sıkıyönetim komutanlığı sanık diye tutukladıkları devrimcileri sosyalistleri önceden suçlu ilan ederken, ortada ne sabotaj vardı, ne de suçlu. Hepsi düzmeceydi, hepsi yalandı, hepsi önceden hazırlanmış oyundu. 12 Mart sonrasının baskı, korku ve zulüm döneminde devrimcilere, sosyalistlere yeni bir kara çalınmak istenmiş, halka korku salınmak istenmiş, halk, sosyalistlere, ilericilere, gerçek yurtseverlere karşı kışkırtılmak istenmişti.

Sabotaj davasında, Marmara gemisini, Eminönü Araba vapurunu batırdılar, Kültür Sarayını yaktılar diye tutuklananlara, akıl almaz işkenceler yapıldı. Günlerce, aylarca hücrelerde tutuldular ve idamları istendi. Sıkıyönetim ve 12 Mart faşizmi uzasaydı mahkûm edilmeleri, idamları bile mümkündü. Ama bu arada işler değişti. Halkımızın bilinçlenmesi, demokrasi mücadelesi faşist güçleri geriletti. Sıkıyönetim sona erdi. Mahkemede sanıkların işkence iddialarını, tahliye taleplerini falan kale almamış olan askeri mahkeme, havada değişince beraatlerine karar verdi. Son olarak geçtiğimiz günlerde, askeri yargıtay da sabotaj davası sanıklarının beraatlerini onayladı. Böylece ortada ne sabotaj, ne suç olmadığı, bir kere daha ortaya çıktı. Şimdi sanıklar, eski sıkıyönetim komutanını dava ediyorlar.

Sabotaj davası ibret verici bir olaydır. Sıkıyönetimlerin ve sıkıyönetim mahkemelerinin gerçek yüzünü ortaya çıkaran bir olay.

gerçeğin dili

tabiî siyaset yapacağız

Kendileri gırtlaklarına kadar siyasete gömülü olanlar, her nedense işçilerin, emekçilerin, gençlerin «siyasete karışmasını» istemezler. Sık sık «efendim bütün millet siyasete karışırsa olmaz. Bırakalım her işi o işten anlayan yapsın» veya «Okullara, fabrikalara, köylere siyaset girdiği için böyle oluyor. İşçiler işlerine, gençler derslerine baksınlar. Siyaset de nelerine» veya «Bize siyaset lâzım değil», «biz ekmek partisindeniz» gibi sözler söylendiğini duyarız.

Şöyle bir dikkat edelim. Halkın siyasetle uğraşmaması gerektiğini söyleyenler kimlerdir? Patronlardır, parababalarıdır, vurgunculardır, soygunculardır, sömürücülerdir, tuzu kuru olanlardır veya onların sözcüsü durumundaki siyasilerdir. Halkı sürü sayanlardır. Kimlerin siyasetle uğraşmamasını isterler? İşçilerin, yoksul köylülerin, gençlerin, aydınların, yoksulların, yani emekçi halkın...

Kısaca, «siz oturun uslu uslu, karışmayın bu işlere, biz sizi yönetelim» derler. Asırlardır böyle gelmiştir bu iş. Emekçi halkın, yönetim işini siyaseti beceremeyeceği tekrarlanmıştır. Halkın siyasetle uğraşması gereği, sadece dört yılda bir akla gelmiş, ona görev olarak verilmiştir. Oy davarı sayılan halktan oy sağabilmek, sonra da onu istedikleri gibi güdebilmek için...

Halbuki nedir siyaset? Siyaset öyle parlamentodan, seçimden, particilikten ibaret değildir. Bunlar olsa olsa işin dış görünüşüdür. Emekçi halk, günlük ekmek kavgasında, sokakta yürürken, kendisi hakkında parlamentoda şurada burada bir karar alınırken, gazete okurken, radyo dinlerken, işten atılırken, aç yoksul kalırken, grev yaparken, kahvede tartışırken, çarşıda pazarda filesini bir yıl önceki parayla dolduramadığına şaşarken, yürürken hep siyaset içindedir. Hep siyasetin göbeğindedir, orta yerindedir. Çunkü sömürücüler ortaklığının sözcülerinin yutturmaya çalıştıkları şey değildir, siyaset. Sınıfların olduğu, sömürenlerin sömürülenlerin bulunduğu, sınıf mücadelesinin, farklı toplum kesimlerinin çıkar mücadelesinin sürdüğü her toplumda, kişi istesin istemesin, bilinçli bilinçsiz siyaset yapmaktadır. Bu mücadelede bir yer almakta, bir saf tutmaktadır. «Ben ekmek partisindenim» diyen emekçi bile sözde tarafsız, olayların dışında kaldığını sanarak patronlar, sömürücüler cephesini güçlendirmektedir. Yani o da siyasal hayatta yer almaktadır. Kendisi «tarafsız» olduğunu sansa bile.

«Aman siyasete karışmayın» tavrı ve öğütleri, kendileri devleti, iktidarı ele geçirmiş olan sömürücülerin, emekci halkın uyanıp, bilinçlenip, örgütlenip kendi iktidarını kurmasını, iktidar olmasını engelleme yollarından biridir. Çünkü onlar, herşeyin iktidar meselesinde düğümlendiğini bilirler.

Biz diyoruz ki, zaten nefes alışımızla bile siyasetin içindeyiz. Ve tabii siyaset yapacağız. İşçimizle, köylümüzle, gencimizle memurumuzla, aydınımızla, dar gelirlimizle, yoksulumuzla, kadınımızla, erkeğimizle bütün emekçi halk olarak siyaset yapacağız. Siyaseti, yönetimi, devleti, iktidarı kendi tekellerinde görenlerin düzenine son verebilmek için, kendi demokratik iktidarımızı kurabilmek için siyaset yapacağız.

Madem ki biz çalışanlar, biz emekçiler, biz üretenleriz, madem ki biz değer yaratanlarız, yarın mütlaka biz yöneteceğiz. Halkın demokratik iktidarını kuracağız. İşte bunun için siyaset yapıyoruz ve yapacağız.

bu düzenin "AFYONLARI"

Bir futbol maçı... Tirbünler hıncahınç dolu. Tirbünlerde, taraftarlar, boğazlarını yırtarak bağırıyorlar: (...) Hakem (...) Hakem... Küfrün bini bir para. Karşı takımın tutulacak yeri bırakılmıyor. Ağız dolusu küfür. Bağrış, çağrış. Gol atılınca kendinden geçen, sahaya fırlayan, adeta delilik nöbeti geçiren «hasta»lar... Şöyle bir bakılınca, her hallerinden anlaşılıyor. Çoğu emekçi bu insanların. Çoğu bütün iş haftasının yorgunluğunu üzerinde taşıyor. Çoğu genç...

Fotoromanlar, filmler, sinema müzik mecmuaları... Filmler ya seks filmi, ya da fakir işçi kızın milyoner fabrikatörün oğlu ile kırk gün kırk gece düğünlerle evlenip murada erdiği «pembe hikâyeler». Sinema, müzik dedikodu mecmualarında sosyeteden bilmem ne hanımefendinin Paris'ten aldığı tuvaletle katıldığı yaz balosunun fotoğrafları ve haberleri. «Cici gelin» bilmem kime takılan bezyüzbin liralık mücevherin hikâyesi... Okuyanların, seyredenlerin çoğu gencecik kızlar. Çoğu yoksul, çoğu bir fabrikada, bir atölyede veya bir şirkette işçi veya küçük memur...

Kahvelerde, plakçı dükkânlarında, dolmuşlarda, minibüslerde, hep aynı şarkılar. «Boş vermişim dünyaya», «Yalan dünya», «Eğlenelim gülelim, budur hayat»... Dinleyenler, mırıldananlar yine kadını erkeğiyle aynı emekçi halk, aynı yoksul kitleler...

Daha, yaşadığımız dünyadan, yaşadığımız çevreden neler saymalı?

Çalışan insanlar, emekçi kitleler, kendi hayatlarıyla asla ilgisi olmayan bir yalan veya hayal alemine sürüklenmeye çalışılıyor durmadan. Spor gibi, sinema gibi, müzik, kültür, sanat gibi bütün insanca uğraşlar, insanı daha insan yapması, daha da yüceltmesi için değil, basbayağı aşağılatmak için, yozlaştırmak için, sersemletmek için, düşünmeyen robotlar haline getirmek için ve en önemlisi afyonlamak, uyutmak için kullanılıyor. Sinsi sinsi, farkettirmeden, içimize sindire sindire...

Kapitalist sömürü düzeninin var olduğu her yerde, sermayedar sınıflar, ellerindeki bütün güçleri, büyük imkanları kitleleri uyutmak, «afyonlamak» beyin yıkamak için kullanıyorlar. Gelişen tekniğin bütün imkânlarından bu yolda da yararlanıyorlar.

Kapitalist dünyanın dört bir yanında, uyanışları engellenmeye, mücadele güçleri saptırılmaya, uyuşturulmaya çalışılan geniş emekçi kitleler, bu sömürü, zulüm, baskı düzeninin içlerinde biriktirdiği tepkileri, hıncı, öfkeyi, sahte yollarla boşaltıyorlar. İşte bu yolları, bu sahte tatminleri, onlara, kendilerini sömürenler sunuyor, bu afyonu onlar yutturmaya çalışıyor.

İnsanoğlunun insana yararlı olsun, diye, insanların insanca yaşaması için yarattığı bütün teknik araçlar bu amaçlar için parvasızca kullanılıyor.

Futbol, sinema, fotoroman, müzik, televizyon, gazeteler, romanlar, resimli romanlar ve benzeri bütün, spor kültür, sanat ve kitle haberleşme araçları kapitalist düzende, kapitalist sömürüye hizmet eden birer araç durumuna getiriliyor.

Futbol, basketbol ve benzeri maçlarda, binlerce ve binlerce emekçinin yıllar ve yıllar boyu içlerinde biriken öfkeler, kinler, hınçlar, kendisini ezen, sömüren bu düzene karşı oluşan tepkiler, sahte düşmanlara karşı boşaltılıyor. Hakeme, karşı takıma, karşı takımın taraftarına yönelen küfürler, bağırışlar, kimi zaman taşlı sopalı kavgalar, emekçi sınıfların hedefini şaşırmış tepkilerinden, başka nedir? Kapitalist sömürü düzeninin istediği biçimde boşalmalarından başka nedir?

Kapalı, yarı karanlık sinema salonlarında, televizyon ekranları karşısında ringolarla, mafia çetecilerinin serüvenleriyle, karateci ve tekvandocularla kendini «özdeşleştiren» yoksul delikanlıyı saran sahte mutluluk, sahte doygunluk hangi sınıfın işine yarar? Perdede gördüğü Türkan Şoray'ın yerine kendini koyup, evlenip «sadece ikisinin mutlu olacağı» zengin delikanlıyı düşleyen işçi genç kız, tam bir «afyonlanmışlığı» yaşamıyor mu? Seks ticareti, seks filmleri, aynı hedef unutturmaya, kişiyi yozlaştırmaya yönelmiyor mu?

Fotoromanlarda, resimli romanlarda çizilen zengin ve rahat hayatlar, gerçek hayatta hiç bir zaman olmayan «düzmece aşklar» onu okuyanları sürüklediği hayal alemiyle kapitalizmin, sömürüye, baskıya, zulme bir avuç azınlığın çalışan çoğunluğu sömürmesine, ezmesine dayanan düzenini örtmeye, saklamaya yaramıyor mu?

Bugün biraz gelişmiş işçi semtlerinde bile birer ikişer açılmaya başlayan Caz müzikli düğün salonlarında (!), başka bir Dünyanın gürültülü, patırdılı, haykırışlı, çığlıklı dans müzikleri (Tüvist, Rak ent rol, uga uga) sömürülen, hem iliklerine kadar sömürülenlerin, gençlerin tepine tepine dansedip, çığlıklar atıp, içimizde kapitalist sömürünün çöreklendirdiği karabasanı «bir an» unutması için değil mi?

Fabrikadan, işden evimize giderken minübüsün pikabında, teybinde dinlediğimiz, «parayla saadet olmaz», «Dünya Dünya yalan dünya», «Ben bu Dünya'ya aşk çilesi çekmeye geldim», «Çok içmişim bu akşam, sarhoş olamıyorum», «Boş vermişim dünyaya» diye pespaye öğütleri farkettirmeden beyinlerimize sokmaya çabalayan, alıştığımız hatta zaman zamanda sevdiğimiz şarkıların amacı, emekçilerin «İş, ekmek, hürriyet» mücadelesini unutturmak değil mi? Yalanlarla beyin yıkamak değil mi?

Oysa yeryüzü kapitalist sömürü düzeninin bu yalanlı, hayalli, afyonlu dünyasından ibaret değil. Bugün yeryüzünün üçte birinde halklar emekçiler işçi sınıfı öncülüğünde yepyeni bir dünya yaratıyorlar. İnsanın insanı sömürmesinin sona erdiği sosyalizmi kuruyorlar. Bu ülkelerde de spor var, futbol var, televizyon, sinema var. İnsanlar oralarda da türkü, şarkı söylüyor, plak dinliyor, müzik seviyorlar, müzikle, dansla, sanatlarla uğraşıyorlar. Gazete okuyor, roman okuyorlar. İnsanoğlunun binlerce yıldan beri biriktirdiği sanat, kültür mirasını daha da geliştiriyorlar.

Önümüzdeki sayılarda yaşadığımız dünya'da spor gibi, müzik gibi, film gibi, gazete-kitap gibi insanın gelişmesi, yararlanması için insan tarafından yaratılan araçların kapitalist düzen tarafından nasıl kitleleri afyonlama aracı olarak kullanıldığını günlük hayatımızdan örneklerle anlatacağız. Afyonlanmayalım, bir an için bile kapılıp gitmeyelim diye...

Söze gelecek sayıda sporla başlayacağız.

Futbol, seks ticareti, çalgı çıgan, resimli roman, televizyon, reklâm... Hepsi kapitalist düzenin emrinde «afyon» olarak kullanılıyor.

DÜNYA SÖMÜRÜYE VURA VURA DÖNÜYOR

Dünyamız dönüyor. Ama nasıl? Sömürüye vura vura... Her dönüşünde zulmü, baskıyı, sömürüyü bir adım daha gerileterek...

Gün geçmiyor ki, dünyanın en uzak bir köşesinden bir ülkenin bağımsızlığına kavuştuğu haberi gelmesin. Gün geçmiyor ki ,dünyanın bir köşesinde işçi sınıfı ve emekçi halklar sömürücülere karşı yeni bir başarı kazanmasın.

Ve işte, sömürüye vura vura dönen dünyamızda bütün olup bitenler hepimizi ilgilendiriyor. «Afrika'dan, Asya'dan, binlerce kilometre uzaktaki yerlerden bana ne», diyemeyiz. Dünyamız artık küçüldü. En uzak köşesinde meydana gelen olay bile artık bizleri etkiliyor; tâ Türkiye'ye yansıyor.

Bütün ülkelerin işçilerinin mücadelesi, bütün emekçi halkların mücadelesi birbirine sıkı sıkıya bağlı. Birinin başarısı ötekilerin de başarısı oluyor. Birinin güçsüzlüğü ötekileri de etkiliyor.

«Bana ne» diyemeyiz. Yirminci yüzyılda yaşayan bir İNSAN olarak bütün dünyadan sorumluyuz. Dünyanın neresinde olursa olsun, halkların, işçi sınıfı öncülüğündeki bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin attığı her ileri adım bizim de kazancımızdır, bizim de başarımızdır.

Yüzlerce yıl önce, İtalya'da Galilei adlı bir büyük bilgin «dünya dönüyor» dediği için, kilise tarafından, yakılarak ölüme mahkûm edilmişti. Odunların üzerine çıkarılıp direğe bağlanırken, «yine de dönüyor» demişti büyük bir inançla.

Yüzlerce yıl geçti aradan. Dünyanın üçte birinde sömürüye dayanan toplum yıkıldı; sömürü düzeni sona erdi. Ancak, sömürünün sürdüğü yerlerde, zulüm, baskı, ölüm, işkence, zindan hâlâ sürüyor. Ama, yarının dünyasını kurmak için çalışanlar, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halklar, «Dünya sömürüye vura vura dönüyor» diyorlar, aynı inançla, aynı kararlılıkla.

PORTEKİZ'DE İŞÇİ SINIFI DEVRİMİ SÜRDÜRME KARARLI

48 yıl süren bir baskı ve zulüm rejimi Portekiz'de geçtiğimiz yıl yıkıldı. **Böylece faşizmin en eski kalelerinden biri daha düşmüş oldu.** Bu 48 zulüm ve yoksulluk yılı boyunca, Portekiz İşçi Sınıfı yılmadı. Örgütlenmesini ve faşizmi yıkmak için Partisi öncülüğünde örgütlü mücadelesini sürdürdü. Hem de kan, can, işkence, zindan bedeline... Ama bu ağır bedel boşa gitmedi. İşçi Sınıfının öncülüğünde demokrasiden, bağımsızlıktan, özgürlükten yana güçlerin mücadelesi 48 yıllık faşist zulüm rejimini yıktı. Ardından, Portekiz'de bankaların, büyük sermayenin tekelci şirketlerinin, kilit endüstrinin, büyük toprakların kamulaştırılması başladı sürüyor.

Ama düzenleri yıkılan Portekiz parababaları, bir avuç tekelci azınlık ve ortakları olan büyük toprak sahipleri ve nihayet ardlarını dayadıkları, başta ABD olmak üzere emperyalist güçler boş dururlar mı? Bir yıldan beri debeleniyorlar. Bazan bir darbe teşebbüsü..., Bazan bir mitingi savaş alanına cevirme teşebbüsü... Bazan Portekiz işçi sınıfının partisini kitlelerin gözünden düşürmek için yalan tezvirat kompanyası... Bazan Portekiz İşçi Sınıfının etki ve kontrolündaki Silâhlı Kuvvetleri hareketini bölmek, devrimci güçleri zayıf düşürmek için oyunlar...

Ama faşizmin ne olduğunu yarım yüzyıl boyunca tatmış olan Portekiz halkı, başta Portekiz İşçi Sınıfı ve büyük ölçüde işçi sınıfının partisinin kontrolünde ona bağlı olan Silahlı Kuvvetler hareketi, devrimi ne bahasına olursa olsun korumaya ve daha da ileri götürmeye kararlılar. İşçi Sınıfının kararlılığı ve örgütlü gücü karşısında umutsuzluğa kapılan karşı devrimci güçler, son olarak

Portekiz işçi sınıfının önderi, Parti Başkanı Cunhal

«Republica» gazetesi olayını yarattılar. Bu gazete, sol gösterip devrimi yarıda durdurmak, işçi sınıfının iktidarına varmasını engellemek için elinden geleni ardına koymayan Sosyalist Parti'nin yöneticilerinin kontrolündeydi. Ama gazetede çalışan ve Portekiz İşçi Sınıfı partinin üyesi olan işçiler, Sosyalist Partinin devrimi baltalama tavrını doğru bulmuyorlardı. Gazete aslında onların malıydı; işçi sınıfına ve emekçi halka ihanet edemezdi. İşçiler gazeteyi kendi partilerinin çizgisi doğrultusunda çıkarmak için, eski yöneticileri işyerine sokmadılar. Sosyalist Parti, fırsatı ganimet bildi. Portekiz İşçi Sınıfı Partisini suçladı. Hükümetten çekilme tehdidini savurdu. Ama bütün bunlar sökmedi. İşçi sınıfı yeni bir mevzi kazandı. Bir ileri adım daha attı.

AMERİKA ASYA'DA EN BÜYÜK TOKADI YEDİ

Amerikan silah sanayicilerinin, dünyaya hükmetmeye çalışan Amerikalı parababalarının ve şirketlerinin çıkarları için, Asya'da yıllardan beri sürdürülen savaş ABD'nin yenilgisiyle sona erdi. Dünyanın jandarması olduğunu iddia eden Amerika; Vietnam, Kamboçya, Laos'tan sonra, Tayland ve benzeri küçük Asya ülkelerinden de çekilmeye buralara müdahaleden vazgeçmek zorunda kalmaya başladı. ABD'nin Uzak Asya'yı bir ateş ve ölüm meydanına çevirmesinin bir başka önemli sebebi, buralardaki etkisinin, sömürüsünün, halkların bilinclenmesi ve gelişen örgütlü mücadelesi karşısında sona ereceğini görmesi ve bu sonu geciktirmeye çalışmasıydı. Bu bölgelerde halkların, işçi sınıfı öncülüğünde kendi demokratik iktidarlarını kurmalarının kaçınılmazlığı çoktan belli olmuştu. Amerika Kore ve Vietnam'ı bu yüzden ikiye böldü, bölerek mücadelelerini güçsüzleştirmek istedi. Ama hepsi boşa çıktı. Vietnam'da ve Kamboçya'da Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri yani devrimci halk orduları, ABD'yi ve ona dayanan yerli satılmış iktidarları sonunda ülkelerinden kovdular. Laos'ta kesin zafer yaklaşıyor. Kore'deki durum çok sürmeyecek. Yakın bir gelecekte Korede, gerici satılmış Güney Kore iktidarının ardını dayadığı ABD ile birjikte yenilgiye uğramasıyla, bütünlüğüne ve halk iktidarına kavuşacak.

Vietnam'da yıllar yılı, kadın-erkek çoluk-çocuk, bağımsızlık için savaştı

Asya'da ABD emperyalizminin ve işbirlikçi yerli ortaklarının boyunduruğundan kurtulan Vietnam ve Kamboçya da, şimdi sömürü düzeninin kalıntılarını yepyeni bir dünya kurmak, sosyalizm yolunda ilerlemek uğraşı başladı. Nerdeyse yarım yüzyıl emperyalistlere ve ortaklarına karşı mücadele etmesini bilmiş olan bu halklar, yarının dünyasını kurmayı da bileceklerdir.

KISA .... KISA .... KISA .... KISA .... KISA

sesli yürüyüş, sessiz yürüyüş...

İzmir'li parababaları son Türk-İş «genel grev»ini protesto etmek için sessiz yürüyüz yapmışlar. Tabii, yürüyenler hepsi iş güç, mal mülk, para sahibi kelli felli adamlar. Pazularındaki güçden, mavi tulumlarından gayri hiç birşeyleri olmayan işçiler değil ki, yürüyüşe geçtiklerinde panzerler ötsün, coplar savrulsun, kurşunlar konuşsun ve memleketi babalarının çiftliği belleyenler «Kıyamet kopuyor!» diye ayağa kalksın!

Ama parababalarının bu yürüyüşünün sessiz geçtiğine bakmayın siz. İşçiler yürüdüğünde panzerlerle, coplarla, canavar düdükleri ve kurşunlarla onların üzerine yürüyen yine parababalarıdır.

O zaman işte, şairin dediği gibi, **«Ayyuka çıkar feryat güya ki kıyamettir!»**

Palavra... Palavra... Palavra

Erbakan Karadeniz gezisinde, «Bir daha sefere Karadeniz'e 30 denizaltıyla ve havada kendi yaptığımız uçaklarla uçarak geleceğiz» demiş. «Atma Erbakan, din kardeşiyiz» diyen çıkmış mı bilmeyiz ama, her halde Erbakan Karadeniz'den pek mumnun kalmadı ve bir daha yüz yıl sonra gelmeye karar verdi. Ya da bu sömürü düzeninin böyle gitmeyeceğine, eninde sonunda halkın demokratik iktidarının kurulacağına o da nihayet iman getirdi. Çünkü o dediği işler, **büyük sanayi** demektir. Büyük sanayi ise yabancı sermayenin emirlerine bağımlı parababalarının iktidarında değil işçi sınıfının öncülüğünde, halkın demokratik iktidarında kurulur ancak. Yoksa konu komşunun inayetiyle, Erbakan'ın bir sonraki Karadeniz gezisi yüz yıl sonrasına kalır.

İğneyi kendine, iğneyi başkasına...

Ecevit son günlerde, haklı olarak şikâyetci ve öfkeli. Kolay mı! Sıkıyönetim Kırıkkale'de konuşmasını yasakladı. Gerede'de saldırıya uğradı. Bütün bunlar demokrasiye yöneltilmiş saldırı ve tehditlerdir şüphesiz. Ama, «çuvaldızı kendine iğneyi başkasına batır» derler. Sıkıyönetimi CHP ilân etti. O zaman sosyalistler sıkıyönetime karşı çıktığında, Ecevit, sıkıyönetimin «tarafsız» olacağını söyledi. Sonra işçiler üzerine panzerlerle yürüdü. Sıkıyönetim bölgelerinde bütün grevler, işçi hareketleri yasaklandı. İşçi haklarını savunan bildiri dağıtanlar, afiş yapıştıranlar sıkıyönetim mahkemelerince tutuklandı. İlericiler, devrimciler, sosyalistler üzerinde baskı arttı. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin toplantıları, değil öyle Ecevit'in başına geldiği gibi bir defa en az on defa yasaklandı. Hatta Kuruluş Yıldönümü toplantısını yapmasına bile sıkıyönetim tarafından izin verilmedi. Bütün bunlar olurken, ne CHP'nin, ne de şimdi görevlerini yapmayı, ve işin ucu CHP'ye deyince demokrasiyi savunmayı akıl eden bazı «ilerici» yayın organlarının, kişilerin sesi sedası çıkmadı.

MSP'li Asiltürk'ün Polislere öğüdü

Polis okulunun diploma töreninde konuşan MSP'li İçişleri Bakanı aynen şöyle dedi: «Dün Vietnam Kamboçya; yarın Türkiye, diyenlere karşı tarafsız olamazsınız. Tarafsız olmayacaksınız...»

Böylece polis adaylarına açıkça, yurtseverleri, Türkiye'nin bağımsızlığından yana olanları, iş, ekmek, hürriyet mücadelesi verenleri hedef olarak gösterdi.

Vietnam'da, Kamboçya'da ne olmuştu? Vietnam, Kamboçya halkı bütün dünyanın saygı ve hayranlığını kazanan uzun ve kahırlı bir mücadele sonucunda, yabancı sömürücüleri, Amerikan emperyalizmini ülkelerinden kovdular. Onların yerli işbirlikçilerinin, uşaklarının işbirlikçi vatan hainlerinin saltanatına son verdiler. İşte polislere öğüt veren İçişleri Bakanın tahammül edemediği bu. Açık açık, «Türkiye'de yabancı sömürücülere ve onların yerli ortaklarına, Amerikan boyunduruğuna karşı çıkanlara, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi verenlere göz açtırmayın. Eti sizin kemiği benim, bunlara ve yaparsanız yapın; öldürseniz sorulmaz» diyor.

Kolluk kuvvetleri zaten iktidarın emrindedir. Tarafsız oldukları görülmemiştir. Ama Bakanın bu kadar açık sözlüsünü de görmemiştik şimdiye kadar.

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Tektaş Ağaoğlu Baskı : KARACA OFSET son baskı tarihi: 7.7.1975

tekel işçisi sarı sendika ağını parçalıyor

Tekel fabrikaları için için kaynıyor. İstanbul'da, Tekel'e ait 9 işyerinde çalışan 17 bin işçi, yıllardır içinde bulundukları sarı sendikacılık ağına karşı artık bilinçleniyorlar.

Çünkü, Tek Gıda-İş'in yaptığı her sözleşme, işçi sınıfının onurlu hak mücadelesinin sonucunu değil, sendika ağalarıyla sermaye yanlısı hükümetlerin kendilerini «ucuza kapatmaları»nı yansıtıyor.

Çünkü, sendika kasalarında biriken milyonlarca, milyarlarca liralık alın teri, kendilerine daha iyi haklar sağlayacak hizmetler yolunda kullanılmıyor, bankalar vasıtasıyla sermayedarlara kredi, sendika ağalarına saray, han, hamam, apartman oluyor.

Çünkü, devrimci sendikalarda toplanan **sınıfdaşlarının,** yöneticileriyle birlikte verdikleri onurlu, yiğit mücadele tekel işçilerine örnek oluyor.

Şimdi Tekel işçileri, bazı işyerlerinde bağımsız işyeri sendikaları kuruyor, bazı işyerlerinde DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikasına geçme yollarını arıyor, bazı işyerlerinde ise daha henüz yolunu seçememiş bir arayış içinde.

Bunun yanında, Türkiye'nin en büyük ve en sarı sendikası olan Tek-Gıda-İş ve yöneticileri, kaybolan tabanları karşısında korku, panik, acz ile yaltaklanıyorlar. **bizim** alınterimizin ürünü olan **saraylarından,** bizim paralarımızla, bildiri üzerine bildiri yayınlayarak,

«Tek-Gıda-İş'in bünyesinden ilişkileri kesilenlere, veya başka bir Sendikaya üye olanlara Toplu Sözleşme ile alınan ve alınacak ücret zamları ile çocuk zammı, hizmet zammı ve diğer haklar uygulanmayacaktır.

İşyerinde akit Sendika Tekgıda-İş olduğu için, başka bir Sendika o işyerinde üyesi ne olursa olsun Sendika Temsilcisi görevlendiremiyecektir. İşyeri Komitelerini teşekkül ettiremeyecektir. Bu bir kanun hükmüdür.» diyorlar. Ve yalan söylüyorlar!

Çünkü: Daha önce tanınmış olan ücret zammı ve diğer sosyal haklar müktesep haktır ve verilen haklar geri alınamaz.

Çünkü: 275 Sayılı yasaya göre bir işyerinde çoğunluğu alan sendika, o işyerinde temsilci de görevlendirebilir, işyeri komiteleri de teşekkül ettirebilir.

Diğer yandan işçi sınıfı hareketini, işçi sınıfının bağımsız politikası doğrultusunda değil, sermayenin ve onun hükümetlerinin açtığı dereler içinde akmasına uşaklık eden, Amerika'da staj görmüş Türk-İş yöneticileri, DİSK'e kayan tabanlarının devrimci gelişimini durdurmak, geciktirmek için «artık DİSK gibi ağız kullanmalıyız» diyerek devrimcilik «postu»na bürünüyor, ve söylemekle aşınmaz misali ortalıkta yalancı pehlivanlık yapıyorlar.

Bütün bunların ötesinde de sermayedar sınıf ve onun iktidarları, bu sömürü düzeninin biraz daha sürmesi, işçilerin yarattığı zenginliklerin kendi ceplerine akmasına devamı için, bütün gücünü kullanıyor ve kullanmaktadır.

Ama Türkiye'de ve Dünyada bir çığ gibi büyüyen işçi sınıfı ve onun mücadelesi, birgün mutlaka, ama mutlaka bu gidişe dur diyecek ve kendi yarattığı zenginliklere sahip çıkacaktır.

Nitekim Tekel işçileri artık sarı sendika ağını parçalamayı kararlılar. Artık Devlet işyeri-Sarı Tekgıda-İş çemberini aşmak üzere adım atıyorlar.

Ama, sermayeye ve Sarı-Sendikacılığa karşı mücadele ancak «tek bir yumruk» olarak zafere ulaşır. Bölük pörçük, küçük işyeri sendikaları patronlara ve Sarı-Sendikalara karşı gücümüzü dayatamaz.

Tekel işçilerinin Sarı-Sendika ağından kurtulma mücadelesi tek bir merkezi sendikada birleşmekle hedefine ulaşacaktır.

Bugün Tekgıda-İş'in karşısındaki alternatif DİSK'e bağlı Gıda-İş'tir. Ancak Gıda-İş'in bu örgütlenmeye gereği kadar titizlikle, devrimci sendikacılık bilinciyle eğilmediği bir gerçektir. Gıda-İş'te örgütlenmenin, sendikacılar duvarını aşmada engellerle karşılaşacağı bir gerçektir. Sarı Sendika ağından kurtulma mücadelesi veren tekel işçileri, tek bir yumruk gibi merkezi ve bilinçli ekonomik mücadele için bu engelleri de zorlamalı ve sendikalarının yönetimini, denetimini de almalıdırlar.

Bağımsız, küçük, güçsüz sendikalar kalıcı çözümler değildir. Esas olan işçilerin birliği ve merkezi örgütleridir. Eğer tekel işçilerinin, bugünden yarına Gıda İş'te örgütlenmeleri mümkün olmasa bile, gene de merkezileşip DİSK çatısı altında birleşmenin yollarını zorlamalıdırlar.

Geçmiş mücadele bize ışık tutuyor

1924 yılında Cibali Tütün Fabrikası işçilerinden Şefik Saffet, de o zamanki Reji'nin bir yardakçısı durumuna gelmiş olan İŞÇİ CEMİYETİ hakkında şunları söylüyordu:

«Fabrikamız amelesinin (Cibali Tütün Fabrikası Amele İttihadi) namiyle bir cemiyeti vardır. Cemiyetin kuruluşu eskidir. Şimdiye kadar birçok şeyler yapabilmiştir. Fakat bir seneden beri bir nizamname ile Cemiyeti ellerine alanlardan bazıları kendilerini Kumpanya'ya adeta satmışlar ve bu hareketleriyle ameleyi Cemiyet etrafından uzaklaştırmışlardır.

«Birçok zamandan beri İdare Heyeti'nin yaptığı bu rezaleti gören birkaç genç ,amele arasında azami gayretle çalışmışlar, lazım gelenleri Cemiyet başından defetmişlerdir.

«Kadın erkek bütün arkadaşlara şu birkaç cümleyi bağırarak söylemekten kendimi alamıyacağım:

Arkadaşlar! Reylerinizi çalışacağını, iş yapabileceğini aklınızın kestiği gençlere veriniz. Küçük bir fenalığını gördüğünüz bir kimseyi derhal yerinden atınız».

50 yıl öncesinden seslenen Şefik Saffet arkadaşımızın sözlerinden çıkaracağımız ders, işçi sınıfının onurlu hak alma mücadelesinde devrimci sendikaları var etmenin ve korumanın ana prensibidir: «Sendikaların işçiler tarafından denetimi.»

«İşçiler tarafından denetlenmeyen bir sendika yozlaşır, işçi sınıfının denetiminden çıkar, sermayenin savunuculuğunu yapar. Bir zamanlar birer işçi olan sendika liderleri, denetimden uzak olurlarsa, işçiyi satan sınıf düşmanı, sendika ağaları olurlar.

Sarı Sendika ağını parçalayan ve merkezi sendikaya yönelmeleri hedef olan yiğit Tekel işçilerinin geçmişteki sarı sendika-sermaye yanlısı hükümet tuzağına bir daha düşmemelerinin tek yolu, sendikalarını sürekli denetlemeleridir.

17 Bin tekel işçisi koskoca bir güçtür.

TEKEL İŞÇİSİ

- **Tekel'de çalışmak, işçiler arasında «sağlam iş» olarak bilinir.**
- **Tekel'de işçilik, «hayat garantisi» gibi görünür.**
- **Tekel işçisi, genel olarak, pek çok işyerindeki işçilerden daha yüksek ücret alır.**
- **Tekel fabrikasında işçi olmak torpil ve rüşvet ister. Alınacak ücrete göre rüşvet rayici 3 bin beş bin arasında oynar.**

Ama bütün bunlar ne bahasına

- **Tekel işçisi daha az mı sömürüyor? Hayır.**
- **Tekel'e işçi genç, yaşında, sağlam, pırıl pırıl girer.**
- **Tekel'de işçi, yıpranmış, iş gücünü yitirmiş olarak çıkar**
- **Tekel'de işçi, devlet işyeri — sarı sendika ağı içinde sınıfının mücadelesinden engellenir; sömürüye karşı bilinçlenmesi geciktirilmek istenir.**
- **Tekel'de işçi, sarı sendikacılığın çemberine, kıskacına sıkıştırılır.**
- **Tekel'de işçi, sömürü, sermaye devleti ve Sarı Sendika ağı içinde afyonlanır.**

tek-gıda-iş ve aidatlarımız

1967'de kuruldu. Tekel bünyesinde teşkilatlanmış iki sendikanın birleşmesinden meydana geldi. Bu sendikalar Tüm Gıda İş ve Tütün Müskirat idi. Tüm Gıda İş'in başkanı Cibali Tütün Fabrikası işçilerinden Zeki Gedik, Tütün Müskirat'ın başkanı Tekel nakliyat işçilerinden İbrahim Denizcier'di.

Türk-İş'e bağlı en büyük sendikalardan biri olan Tekgıda-İş aynı zamanda Türkiye'nin de en büyük sendikalarından biridir. Kapsadığı işçi sayısı 160 bin'i bulmaktadır.

Tekgıda-İş, sendika aidatı olarak bir işçiden ayda 4 saat ücreti tutarında aidat almaktadır.

Görüştüğümüz Tekel işçisi arkadaşların belirttikleri ortalama rakamlara göre hazırladığımız aşağıdaki tabloda, Tekgıda-İş'in sadece İstanbul'daki Tekel fabrikalarından aldığı aidat toplamları görülmektedir.

Fabrikanın adı ve çalışan işçi sayısı:	Sendika aidatı	Fabrikadaki işçilerin verdiği Toplam aidat:
Cibali Sigara Fabrikası (2.150 işçi)	40. T.L.	86.000 T..L
Tekel Nakliyat (900 işçi)	40 T.L.	20.000 T.L.
Başmüdürlük (500 işçi)	40 T.L.	20.000 T.L.
Likör Fabrikası (500 işçi)	40 T.L.	20.000 T.L.
Bira Fabrikası (900 işçi)	40 T.L.	36.000 T.L.
Paşabahçe İçki Fabrikası (1150 işçi)	40 T.L.	46.000 T.L.
Cevizli Sigara Fabrikası (3800 işçi)	40 T.L	152.000 T.L.
Cevizli Ambalaj (1800 işçi)	40 T.L.	72.000 T.L.
Üsküdar Yaprak Tütün (500 işçi)	40 T.L.	20.000 T.L.
	TOPLAM	488.000 T.L.

İstanbul Tekel Fabrikalarında çalışan işçilerin Tekgıda-İş Sendikasına ödedikleri aidatların yıllık tutarı ise 5 milyon 856 bin T.L.'yı geçmektedir.

kavgamız

Yüzyıllar boyunca süren kavgamız
Yılmayan bir şevkle sürdü amansız.
Ve durmadan
Artan
Tarihi yaratan
Kavgamız.
Sosyalizmin biliminin
ışığında bizim
Sınıf kavgası oldu adı.
Yandı ha yandı
Bak, yarın apak
Oldu, olacak
Zorunlu olarak.
Sen Kimtaş'lı; ben Tasaş'lı; O, Elter'li
Tüm Egeli, Türkiyeli
Kardeşim
Dünya işçi sınıfıyla birleşim.
Bizim birleşmemizden doğar.
Bak nasıl da korkuyor patronlar.
İndir şarteli, kaldır başını, ellerini
Güçlü, üçlü mücadeleni
kullanarak, hedefini
gerçekleştirmek için
Yıldız gibi parlayarak
Sosyalizme bir sel gibi akarak
Coşkuyla gidiyoruz iktidara
Başta, çelik disiplinli proletarya
Türkümüz: Grev - grev
grev özel - grev genel
Öfkemiz bayrak bayrak
Dalgalanarak
Ekonomik - politik - ideolojik
Üçlü su verilmiş çelik.
Kılıcımız sömürüye vurarak
Sosyalizme bir sel gibi akarak
Coşkuyla gidiyoruz iktidara
Başta çelik disiplinli proletarya.

İrfan YÜCEL

Bileceğiz
Öğreneceğiz
Çünkü yarın
Biz yöneteceğiz

SINIF NEDİR -1-

Sınıflı bir toplumda yaşıyoruz. «İmtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz» yutturmacaları, sömüren sınıfların sömürülenler uyanmasın, bilinçlenmesin, sınıf meselesinin farkına varmasın diye uydurdukları bir kuyruklu yalandır.

Sınıflı bir toplumda yaşıyoruz. Toplum bir yanda sömürenlere, bir yanda da sömürülenlere ayrılmış durumda. Tabii bu çok kaba bir ayırma. Sınıf meselesinin ne olduğunu kavradıktan sonra bilimin ne dediğini etraflıca öğreneceğiz. Ama önce sınıflı bir toplumda yaşadığımızı gösteren dış görüntülerine bakalım. Öyle fazla dikkate falan da gerek yok.

Çevremizde olup bitenleri, gördüklerimizi gözlediklerimizi bize yutturulmak istendiği gibi kadere kısmete mi bağlayacağız, yoksa bilimin bize gösterdiği gibi sınıflı bir toplumda yaşamamıza mı? Bütün mesele burada

Bu ne biçim kader, bu ne biçim bir alın yazısı?

«Beş parmak bir olur mu?» derler. «Tabii zengin de olacak fakir de...» «Alın yazısı» derler, «kader» derler. Adam fabrikada işçidir. Greve katılır; sendika örgütler; işten atılır; çoluğu çocuğu aç kalır, bakımsız kalır, hastahanelik olur. «Kaderi kötüymüş» der konu komşu...

Çocuk, pırıl pırıl zekidir, akıllıdır. Ama yoksuldur. Çalışması gerekir. Bir yere çırak girer. «Okusa büyük adam olurdu, bilgin olurdu, alın yazısı» derler...

Kadın köyde doğar, köyde büyür. Ne yol, ne cadde, ne doktor, ne hastahane bilmez. Bir sancıdan veya doğururken ölüp gidiverir. «Allahın emri» denir...

Üç apartman, denizde, dağda birkaç villa. Hanıma ayrı, beye ayrı, oğlana kıza ayrı araba. Aşçı, uşak, hizmetçi. Ve ölünce de en büyük gazetelerde iki büyük sayfa ölüm ilânı; en lüks mezarlıkta türbe gibi yüzbinlere mal olmuş bir mezar... Öte yanda mağara kovuklarından evler; susuz elektriksiz kanalizasyonsuz gecekondular; açlık, okulsuzluk doktor, hastahane bilmemek ve bir ücra köyde, bir bilinmez selvi altında küçücük bir mezar...

Bu ne biçim alın yazısı? Bu ne biçim kader? Kim yazmış bu yazıyı ne hakla? İşte bu sorulara doğru cevap vermeyelim diyedir mülk sahiplerinin, sömürücülerin bütün çabaları. Çünkü bir kere meselenin öyle tanrının buyruğu, kaderin cilvesi, alın yazısı değil de **sınıf meselesi** olduğu öğrendik mi, bir kere toplumda farklı sınıfların varlığının sömürünün varlığına bağlı olduğunu ve sömürünün nereden doğduğunu anladık mı, artık sömürenlerin saltanatı sallanmaya başlar ve birgün mutlaka yıkılır. Sömürülen sınıflar, sömüren sınıfların sömürü kaynaklarını kurutur, sömürüye son verirler. Ve o alın yazısı denilen şeyi aslında sömürenlerin yazdıklarını anlarlar ve onlara işçi sınıfı eliyle öyle bir alın yazısı yazarlar ki, bir daha sömürülmenin, ezilmişliğin, yoksulluğun, insanın insana kulluğunun alın yazısı olduğu yalanını kimselere söyleyemesinler...

İçinde yaşadığımız toplumda sınıfların varlığı ilk bakışta nasıl ortaya çıkıyor?

● İnsanların beslenmelerinden yedikleri yemekten, oturdukları evden, okuma, eğitim görme imkânlarından, doktordan, ilaçtan, hastahaneden, bakımdan yararlanma imkanlarından, dinlenme, tatil yapma, eylenme imkânlarından ve biçimlerinden giyimlerine kadar, farklı olduklarını görüyoruz. Birkaç fabrika sahibi bir fabrikatörle fabrikasındaki işçi... Toprak ağasıyla toprakta ortakçılıkla çalışan köylü, beyin ırgatı veya büyük çiftlikte gündelikle çalışan tarım işçisi... Şehirdeki küçük esnafla, zenaatkârla büyük patron. Tefeci aracı ile tefecinin ağına düşmüş küçük toprak sahibi köylü... Küçük memurla, öğretmenle patronların emrindeki fabrika müdürü arasında, yediği yemekten, oturduğu sofradan, gömüldüğü mezara kadar farklılık olduğunu biliyoruz. Demek ki, daha ilk bakışta, toplumda ki insan kümelerinin arasında **YAŞAMA BİÇİMLERİ** bakımından farklılık olduğunu, yer yer adeta uçurumlar olduğunu, sanki ayrı dünyalarda yaşıyorlar gibi olduğunu fark ediyoruz.

● İnsanların yaşama biçimi farklı olup da düşüncelerinin, davranışlarının bir olduğu görülmemiştir. İnsan hangi sınıftansa, hangi toplum bölüğündense, nasıl bir hayat yaşıyorsa, üç aşağı beş yukarı, özünde o sınıfın düşünce ve davranış biçimine uyar. Patron: «Ah şu grevler yasaklansa» der. İşçi; «grev hakkı genişletilmeli» der. Büyük toprak sahibi; «köylüye toprak verilmemeli, hele benim topraklarım hiç dağıtılmamalı» der. Topraksız köylü: toprak ister. Farklı düşünürler, farklı tavır alırlar, çünkü çıkarları, istekleri hedefleri, mücadeleleri farklıdır, çatışır. Ahlak anlayışı bile bir sınıftan ötekine değişir. Hoş görülen şeyler farklılaşır. İnançlar faklılaşır. Demek ki, toplumdaki farklı farklı bölüklerin, yani sınıfların **DÜŞÜNCE-DAVRANIŞ BİÇİMLERİ** farklıdır.

● Çalışma hayatına bakınca, çalışma hayatında da, yani üretim yaparken de, insanların farklı bölüklere ayrıldığını görürüz. Aslında yaşama biçiminin, düşünce ve davranışın farklılığının esas temeli de budur zaten. İnsanların bir bölümü emeklerini ortaya koyarlar. Değer yaratırlar. Kumaş dokur, kömür çıkartır, makine yapar, ekip biçerler, daha nice işler yaparlar. Bunlar işçilerdir, köylülerdir, emekçilerdir. Bir bölümü de, meselâ patronlar, mesela toprak sahipleri, çalışmaya katılmazlar, değer yaratmazlar, birşey üretmezler. Bu en kaba bir ayrımdır. Üretime katılmada, çalışma hayatında başka ayrımlar da vardır şüphesiz. Tarım işçiliği yapan topraksız köylünün üretimdeki yeri, küçük toprağını işleyen köylüden farklıdır. Fabrika işçisinin konumu fabrikadaki personel memurundan, ambar şefinden, mühendisten farklıdır. Kısaca, çalışma hayatındaki en büyük ayrım: çalışanlarla çalıştıranlar arasındadır. Ama daha başka farklılıklar, çalışma hayatında farklı yerler de görülür. Demek ki, insanlar **ÇALIŞMADAKİ YERLERİ,** üretimin neresinde yer aldıklarına göre farklılaşırlar.

■ Yine hemen farkederiz ki, toplumdaki kişiler, toplumun zenginliklerinden aldıkları paya göre de bölüklere ayrılırlar. Bu aldıkları pay, çalışma hayatındaki yerlerine bağlıdır. Ama içinde yaşadığımız toplumda, çalışanların, üretenlerin, değer yaratanların en küçük payı aldıklarını da biliyoruz, nedenini göreceğiz... Farklı toplum bölükleri, farklı toplum katları, toplumun zenginliklerinden, üretilen değerlerden farklı paylar alırlar. Bu düzende aslan payını patronlar, toprak sahipleri, sömürücüler almaktadır. İşçiler, yoksul köylüler, emekçi halk hep en küçük payları alır. Kendi ürettiği ürünler, değerler hep sömürenlere gider...

Bu dış görünüşlerden hareket ederek, artık SINIF NEDİR sorusunun ilk cevabını verebiliriz:

İÇİNDE YAŞADIĞIMIZ TOPLUMDA VE SÖMÜRÜNÜN OLDUĞU HER TOPLUMDA, İNSANLAR BÖLÜKLERE, FARKLI KÜMELERE AYRILIRLAR. YAŞAMA, DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ, ÇALIŞMA YANİ ÜRETİM İÇİNDEKİ YERLERİNE, TOPLUMUN ZENGİNLİKLERİNDEN ALDIKLARI PAYA GÖRE BİRBİRİNDEN AYRILAN VE BUNUN SONUCUNDA ÇIKARLARI FARKLI OLAN TOPLUM BÖLÜKLERİNE, **SINIF** ADI VERİLİR?

Toplumdaki bütün olaylarda, günlük hayatımızda karşımıza çıkan her meselede sınıf gerçeği vardır. Peki sınıflar nasıl doğmuştur? Daha doğrusu toplumların sınıflara ayrılmasının, sınıfların varlığının sebebi nedir? Bunu bir daha sefere öğrenelim.

Normal doğum yapamayan bir kadın 6 saat sedye ile taşındı. İki saat bekledikten sonra gelen jiple hastaneye kaldırıldı. Ve sezaryenle yavrusunu dünyaya getirdi

Böyle doğanlar

Böyle büyüyenler

Böyle yaşayanlar var

Böyle yaşayanlar da var

Gerçek

FABRİKALARDA BİZ
TARLALARDA BİZİZ
BİZİZ YENİ DÜNYAYI KURAN

tekel işçileri sarı ağı parçalıyor

(Tekel'deki son gelişmeler ve Sarı Tek Gıda-İş'le ilgili yazımız 3. sayfada)

direndiler ve haklarını aldılar

Topkapı'da [illegible] kardeşlerimizin çalıştığı [illegible] FİSAN TESTO [illegible] Tekstil Fabrikası [illegible] DİSK'e üye TEKSTİL sendikasında [illegible]

[illegible]

Bohemya Kristal işçileri referandum için direniyor

Alibeyköy'de kurulu Bohemia Kristal Avize Fabrikasında çalışan işçilerin direnişi Haziran'ın yirmisinden beri sürüyor.

Bir süre önce, işçiler DİSK'e bağlı HURCAM-İŞ Sendikasına üye olunca, patron, önce dört sonra 52 işçinin işine kademeli olarak son verdi. Bunun üzerine 52 işçi, fabrikanın ö[illegible]

Geçtiğimiz hafta, direnişteki [illegible]nünde direnişe geçtiler.

İşçiler Bölge Çalışma Müdürlüğüne yürüdüler. Bölge Çalışma Müdürü ile görüşmek isteyen işçiler «Burası kimsenin babasının malı değil» diyerek içeri alınmadılar ve tek tek dilekçe verdiler ve işyerinde gerekli incelemenin yapılmasını [illegible] istediler.

İşçilerin direnişi, patron ve jandarma baskısı altında sürüyor. Direnen işçiler, «patron sendikasını (Hurcam-İş'i) kabul edene ve işten atılanlar işe alınana kadar direnişe devam edeceklerini» bildirdiler.

SEKTAŞ GREVCİLERİLERİNE SELAM

Samsun'da 70 işçinin çalıştığı Sektaş Tuğla Fabrikasında 11 Şubat'da başlayan GREV kararlı bir şekilde devam etmektedir. İşverenler çığ gibi büyüyen bu hayat pahalılığında gülünç bir ücret zammı vermektedirler. 1. yıl için gündelikler 150 krş. 2. yıl için 200 krş. (Yanlış anlaşılmasın bu zam saat ücretlerine değil, gündeliklere dir) ama Sektaş işçileri patronun oyununu mutlaka bozacaklardır. 5 aydır sürdürdükleri Grevi başarıyla bitireceklerdir.

15 işçinin yapacağı grev "milli güvenliği„ bozarmış !

«Disk'e bağlı Ağaç Eşya İşçileri Sendikasının (ASĞS) 15 kişilik mobilya atölyesindeki grev'ine «MİLLİ GÜVENLİK» gerekcesiyle izin verilmediği açıklanmıştır.

Patronların, sömürücü iktidarların kendi kârlarını, kendi sömürü ve talanlarını «MİLLİ GÜVENLİK» olarak gördüklerini bu olay bize bir kere daha göstermekte değil midir?

Gaziantep Çimento'da işçi kıyımı sürüyor

İşçilerin sendikalaşmalarını engellemek için patronların gizli lokavtları sürmektedir. Gaziantep Çimento Fabrikası patronu da bu kervana katılmıştır. DİSK üyesi KERAMİK-İŞ sendikasına üye oldukları için 20 işçi arkadaş işinden edilmiştir.

Ama bilinmelidir ki: sendikalaştıkları için işten atmalarla işçi sınıfımızın mücadelesi durdurulamaz, önlenemez. Ayrıca işden çıkartmalar, patronların o çirkin yüzlerinin açıkça görülmesine sebep olduğu için mücadelemiz daha da güçlenmekte keskinleşmektedir.

HOLSAN İŞÇİLERİ HAKLARINI ALACAK

Ücretlerin her ayın 7'sinde verileceğinin sözleşmede kararlaştırılmasına rağmen, patron Mayıs ayı ücretlerini vermeyince Ankara'da Holsan Tarım Aletleri Yapım Sanayi işyerinde çalışan 32 işçi işi durdurdular. İşçiler kendi sectikleri temsilcilerini patrona göndererek «ücretlerimizi alıncaya kadar çalışmayacağız» dediler.

Paçaları tutuşan patron, işveren sendikasına, polise, sıkıyönetime başvurdu. Bir sürü yalan kıvırarak, «işçiler işyerini tahrip ediyor, kanunsuz direniş yapıyorlar» dedi. Kendi suçunu örtbas etmeye ve suçu işçilere yüklemeye kalkıştı. İşçiler hep bir ağızdan «patron Mayıs ayı ücretlerimizi zamanında vermedi, asıl kanunsuzluk patrondadır» dediler.

Bu kanunsuzluğu sürdüren patron, polisin işçilerin ifadesini almasından sonra 19 işçiyi işten atmaya kalkıştı, fakat işçiler «Hepimizi işten atsalar da, burada kimse çalışamaz» diyerek kararlıklarını gösterdiler.

Haklarını almak için haksızlıklara karşı birlik ve beraberlik içinde direnen Holsan işçileri diyorlar ki:

HAKLARIMIZI ANCAK BİRLİK İÇİNDE MÜCADELE EDEREK ALABİLİRİZ. PATRONLARA VE PATRON DÜZENİNE KARŞI, İŞÇİ SINIFI DÜŞÜNCESİNİ ÖĞRENEREK, ÖĞRETEREK DAHA BİLİNÇLİ, DAHA GÜÇLÜ OLARAK MÜCADELEMİZE DEVAM EDECEĞİZ?

genel grev işçi sınıfımızın hakkıdır!

İZMİR genel grevi üstüne

Geçtiğimiz 16 Haziran'da İzmir'de Türk-İş'ce tertiplenen bir «Uyarı Grevi» oldu. Bu grev 60 bini aşkın işçinin katıldığı, işçi sınıfımızın bazı acil taleplerinin gerçekleştirilmesi için yapıldığı ve yöresel bir genel grev mahiyetinde olduğu için büyük önem taşıyor.

O gün İzmir'de sular akmadı, elektrikler yanmadı. O gün fabrikalar üretim yapmadı. O gün on binlerce işçi çalışmadı. O gün herkes bir kere daha gördü ki; işçi sınıfı hayatın candamarıdır, kalbidir. O olmazsa hayat durur. O gün; açıkça görüldü ki; işçi sınıfı büyük güce sahiptir.

İzmir Genel Grevinin büyük önemi buralardadır.

İzmir Genel Grevini uygulatan nedenler nelerdir? İşçi sınıfımiz için için kaynamaktadır. Kendini açıkça patronlara satan Sarı Sendikacılığa karşı çıkmaktadır. Bir arayış içindedir. Bu durum Amerikancı sarı sendikacılığın temsilcisi durumundaki TÜRK-İŞ'i sarsmakta, tabanında önemli ölçüde devrimci işçilerin biriktiği DİSK'e yaramaktadır.

İşçi sınıfımız artan hayat pahalılığına karşı, patron zulüm ve sömürüsüne karşı mücadele ateşi ile yanmaktadır. Çeşitli mücadele yolları aramakta ve denemektedir.

İşte bu günlerde, artan lokavtları, kidem tazminatlarını bir fonda toplayan kanun tasarısını vs. fırsat bilen Türk-İş bir uyarı grevine gitmiştir.

Burada açıkça görülen o dur ki: Türk-İş bu tür eylemlerle puan toplamak istemekte, yıkılan itibarını kurtarmaya çabalamaktadır. Tek kelimeyle işçi sınıfı üzerinde etkisini arttırmakdır amaç.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi ve bazı demokratik örgütler, bu direnişi; belirtilen istekler işçi sınıfımızın talepleri olduğu ve bu tür eylemlerin işçi sınıfımızın mücadelesini genişleteceği için desteklediler.

Bu arada Türk-İş'in gerçekte yüzünü, bu olaydan güttüğü amacı açıkladılar.

∴

«Uyarı Grev»inin, 1970 yılının Büyük İşçi Direnişi 15-16 Haziran tarihinde olması, işçi sınıfımızın mücadele azmini bilmesi bakımından, günün anlamını bir kat daha arttırıyordu.

Türk-İş Genel Sekreteri Sadık Şide bu konuda işçi sınıfı mücadelesine dil uzatmaktan geri kalmadı. Yaptığı bir konuşmada «İzmir grevi ile, 5 yıl önce işçi sınıfımıza sürülen kızıl lekeyi sildik» dedi.

Türk-İş yöneticileri bilsinler ki; artık bu tür konuşmalar işçi sınıfımızca nefretle karşılanmaktadır.

Onun «kızıl leke» dediği, 15-16 Haziran işçi direnişi işçi sınıfımıza büyük bir mücadele azmi bırakmıştır. Ecevit o mücadelede «kırmızı lekeler de aldık. Bu tulumlarımızdaki kan lekeleridir. Bu kardeşlerimizin şehit düşmesine sebep olan kurşun yaralarıdır. Bu «lekeyse» biz bu lekeleri onurla taşırız.

Ama Türk-İş yöneticileri unutmasınlar ki; değil bir İzmir Genel Grevi, 100 Genel Grev yapsalar, alınlarındaki SARI SENDİKACI «kara» lekesini silemezler.

İZMİR DİRENİŞİNDEKİ TALEPLER İŞÇİ SINIFIMIZIN TALEPLERİDİR.

- LOKAVT HAKKI KALDIRILSIN
- KIDEM TAZMİNATI, MECLİS KOMİSYONLARINDA KABUL EDİLEN ŞEKLİYLE ÇIKMAMALIDIR.
- ASGARİ ÜCRETTEN VERGİ ALINMAMALIDIR.
- İŞÇİ EMEKLİ AYLIKLARI ARTTIRILMALIDIR.
- İŞÇİ - MEMUR AYRIMINA SON VERİLSİN.
- BELEDİYE ÇALIŞANLARIN AYLIKLARINI ZAMANINDA ÖDESİN.
- DERNEKLER KANUNU DEĞİŞTİRİLSİN.
- GENEL GREV HAKKI KANUNLAŞSIN.
- TÜM ÇALIŞANLARA SENDİKALAŞMA VE GREV HAKKI VERİLMELİDİR.
- SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ HER YERDE UYGULANMALIDIR.

Bu talepler, işçi sınıfımızın acil taleplerinin önemli bir bölümüdür.

IRLAMAZ ÇAY EMEKÇİLERİ:

'Kürek sallamak zor iştir, ama... ,

Türkiye'deki parababalarının sömürü ağı memleketin her köşesini sarmıştır. Köyden fabrikalara, manavdan bakkala, tâ çayda kum eleyen işçiye kadar uzatmışlardır sömürü ağlarını. Yaz geldi miydi, artık suyu azalmıştır. Turgutlu'daki Irlamaz çayının. Bu dereyi, 20-30 metre aralıklarla çalışmaya gelmiş olan doğulu emekçiler doldurur. Kum elemek, sonra da kumu arabaya kürek kürek atmak zorlu iştir, güç iştir.

Bu iş, en babayiğitini bile 3-5 yılda yıpratır, çökertir. Çalışanların tümü bu işin zorlu iş, güç iş olduğunu bilir. Ama ne yapsın! Kapitalist düzen bu; parababalarının düzeni bu Mecbur etmiştir bu zorlu işe emekçileri.

Önce, doğulu emekçileri yerlerinden yurtlarından etmiş, ağa baskısı, çeşitli ırkcı, kafatascı şöven baskılar... Sonra da Turgutlu'da iş aramaya başlamışlar. Turgutlu kiremit fabrikatörleri «biz fabrikaya Kürt almıyoruz» demişler Doğulu emekçilere. Turgutlu'daki işçilere de türlü yalanlar dolanlar yayarak, Doğulu sınıfdaşlarına karşı çıkartmışlar. Ve patronlar emekçilerin ortak mücadelesinden ne derece korktuklarının en somut örneğini vermişler işçilerin birliği, halkların kardeşliğini bozmaya çalışarak. Ama tüm işçiler biliyorlar artık bu tür girişimlerin patronlara daha fazla kâr, daha fazla sömürüden pay kazandırdığını.

Konuştuk işçilerle. Dertleştik.

Kum eleyen Hüseyin amca tesbihini çeke çeke söze başladı: «Ben Muş'luyum, yedi nüfus bana bakıyor. Doğu'da açlık ,ağa zulmü bizi buralara zorladı. Fabrikalara vardık, «biz Kürt almıyoruz» dediler. Askere varırken ayırmıyorlar da fabrikaya girerken ayırıyorlar. Bu insanlık değildir. Sonra kum elemeye mecbur kaldık. Ölsek kalsak, ne arayan var ne soran. Hasta olunca hastalığı yenebilirsek kalkarız. Yenemezsek, ölümüzü belediye kaldırırsa kaldırır. Kaldırmazsa kokar gideriz. Bu ne biçim yaşamak!...»

Daha sonra söze Celal amca devam etti, öfkeli. Belli görülecek bir hesabı var bu düzenden, bu düzenin çıkarcılarından: «Ben Kars'lıyım. Göçüp geldik buralara. Aç olduğumuzdan, işsiz olduğumuzdan, soranımız olmadığından geldik buralara. Göçtükde ne öldu? Yine aynı. Doğu'da mısır ekmeği yerdik, burada buğday ekmeği yiyoruz. Değişen birşey yok. Önce fabrikaya girdim. Aldığımız ücret çok düşüktü. Günde 500 liralık iş yapıyordum, 30 lira yevmiye alıyordum. Fabrikada birçok haksızlıklar oluyordu. Patron kadın işçilere sarkıntılık ediyordu. Bütün bunlara dayanamadım. Sonra, DİSK'e bağlı KERAMİK-İŞ sendikasını işçi kardeşlerime anlatmaya başladım. Patron ve sarı Çimse-İş anlaşarak beni işten attılar. Ben de patrona köpeklik yapamayacağımı, fabrikalarda iş bulamazsam, kum eleyeceğimi ve mücadelemi sonuna kadar sürdüreceğimi söyledim. Sonra, fabrikalarda iş vermediler. Ben de kaptım küreği, indim çaya. Şimdi kum eliyor, diş biliyorum. Çoluk çocuk hasta. Ancak kazandığım para, ekmek, çay, şeker parası. Eti, yumurtayı, kasapta, bakkalda görüyoruz. Bizim yükselttiğimiz apartmanlarda patronlar oturuyor. Biz, ezilenler birlik olmazsak, daha uzun zaman patronlar, kumu 70 liraya alıp 350 liraya satacak. Daha çook, emekçiler, birbirlerine düşürülecek. Bizim görevimiz, kendi öz partimizde, işçi partimizde, ayırım yapmaksızın tüm emekçiler ve sömürülenler olarak birleşmek... Birleşip, ortak mücadele vermek zorundayız... Bunu anladık artık.

söke'de binlerce tarım işçisi tarlalarda direniyor

Söke'nin Sazlıköy Bucağında geçtiğimiz hafta, 3.000 toprak işçisi, çapa ücretlerinin 42,5 liradan 70 liraya çıkarılmasını kabul etmediği için Hilmi Fırat adlı büyük toprak sahibinin 35 bin dönümlük tarlaları üzerinde direnmeye başlamışlardır.

3000 bin toprak işçisi köylü, Hilmi Fırat'ın direnişi kırmak için Söke dışından getirttiği 1.000 kadar toprak işçisinin tarlalarda çalışmasını da engellemişlerdir.

10 köylü, «çalışma hürriyetini tahdit ettikleri» gerekçesiyle gözaltına alınmışlardır.

Çapacı köylüler, ücretlerinin 42,5 liradan 70 liraya çıkarılmaması halinde çalışmayacaklarını ve dışarıdan gelen çapa işçilerini de çalıştırılmayacağını belirtmişlerdir. Toprak beyi, Hilmi Fırat, dışarıdan yüz lira gündelik ödeyeceğini belirterek 1.000 kadar işçi getirmiş, ancak direnişteki köylüler, yabancı işçileri tarlalara sokmamışlardır. Toprak beyi Fırat, işçiyi işçiye, emekçiyi emekçiye kırdırma plânları içindedir.

Köylülerin kararlı direnişleri karşısında Hilmi Fırat çapa ücretlerinin 42,5 liradan 47,5 liraya çıkarılmasını kabul etmiş, ancak 5 liralık zammı toprak işçileri «gülünç» diyerek reddetmişlerdir.

Hilmi Fırat'ın Söke ovasında 60 bin dönüm toprağı vardır. Bu toprakların 35 bin dönümü Sazlıköy Bucağı sınırları içindedir.

Öte yandan, Söke'ye bağlı Sazlıköy'de toplu direnişi sürdüren pamuk işçisi kadınlarla jandarma arasında catışma çıkmıştır. Jandarma kadın işçileri dağıtmak istemiş, kadınlar dağılmayınca iki taraf arasında çatışmalar çıkmış ve jandarmalar, kadın işçileri dipçikle dövmeye bşlamışlardır. Bunun sonucu olarak kadın işçilerin bir kısmı yaralanmıştır.

Kadın pamuk işçileri, günlük ücretin 60 liranın altında olmaması gerektiğini, bu miktardan az ücretle kesinlikle çalışmayacaklarını, ayrıca öteki tarım işçilerini de çalıştırtmayacaklarını söylemişlerdir.

Söke'de hasat ve iş mevsimiyle birlikte erkeği, kadını, çoluğu çocuğuyla, tarım işçilerinin mücadeleside yeni bir hız kazanmaktadır. Toprak sahiplerinin eski oyunlarıysa sürmektedir: Hakları için mücadele eden işçilerin üzerine jandarmayı polisi sürdürmek ve işçiyi işçiye düşürerek zayıf bırakmak...

Tarım işçileri ise artık «örgütlenme» zorunluğunu kavramış bulunuyorlar.

TARIM VE ORMAN İŞÇİLERİ;

SENDİKAMIZ "TÜM-TOR-İŞ„

2 ay önce «İbrahim Ekener» çiftliğine traktör şöförü olarak 1100 TL. aylıkla işe girdim. Sabah 5'te kalkılıyor; 5.30'da sofrada olunuyor; kahvaltı olarak bulgur çorbası, şehriye ve hamur çorbası veriliyor, 5.30-6.00 arasında da traktörlere biniliyor, öğlen sat 13.00 ile 15.00 arasına kadar sürekli olarak tarlada çalışılıyor. Şöförlüğün dışında, odun kesme, kürekle kanal temizliği, sırtımızla taş çekme şeklinde istirahatsız olarak çalışıyoruz bu çiftlikte. Öğle yemeklerinde hiçbir gıda değeri olmayan yemekler yediriliyor. Akşama kadar aynı çalışma ve 19.00-20.00'de iş bırakılıyor. İşçilere hiçbir şekilde, ücretsiz bile, izin verilmiyor, köle gibi çalıştırılıyor. İkibuçuk ay süresinde bir günlük izin istedim, aynı gün çiftliğe dönmek şartıyla, patronun cevabı: «Bugüne kadar olan aylığını 500 liradan veririm çeker gidersin» oldu. Güçlüklen bir günlük izin koparabildim. İşçilerle hiçbir sözleşme yapmamasına rağmen bu toprak kapitalisti, sırtını sermaye düzenine dayayarak, bizlerin örgütsüzlüğümüzden yararlanarak, en doğal haklarımızı dahi çiğnemektedir...

Toprak ağaları ve tarım kapitalistleri, meclisteki temsilcileri kanalıyla, bu güne kadar tarım işçilerinin en tabii hakkı olan «iş kanunu güvenceleri» ile «sigorta» haklarımızı gaspetmiştirler.

Ama gün örgütlenme günüdür, uyanma, bilinçlenme, günüdür!...

Bu toprak ağalarına ve tarım kapitalistlerine şunu bildiririz ki: «Bugüne kadar gaspettiğiniz tarım işçileri kanunun hakkımızı, sigorta hakkımızı ve emeğimizin, alınterimizin karşılığını bırakmayız sizlere, komayız bunları yanınıza. Biz tarım ve orman işçileri de örgütleniyoruz artık. Gerçek temsilcimiz, gerçek sendikamız «TÜM TOR-İŞ»TE (Tüm Toprak ve Orman İşçileri Sendikası) kenetleniyoruz artık... Ekonomik mücadelemizi de örgütlü olarak vererek, kişisel olarak alamadığımız haklarımızı sendikamızla kopara kopara alacağız!...

Dün örgütsüzdük, güçsüzdük. Bugün örgütleniyoruz. Tarım kapitalistlerini ve ağaları, dize getirecek bir gücüz. Gücümüzün bilincine varıyoruz, vardık. Tüm Tarım ve Orman işçisi arkadaşlarımı sendikamız, devrimci temsilcimiz «TÜM TOR-İŞ»te ÖRGÜTLENMEYE ÇAĞIRIYORUM!...

İBRAHİM EKENER ÇİFTLİĞİ'NDEN
BİR İŞÇİ